

РЕШЕНИЕ

№ 39537

гр. София, 13.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова

при участието на секретаря Стаменка Симеонова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7017** по описа за **2026** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Е. С. М., чрез адв. Я. С., срещу Решение № 124/12.01.2026 г., постановено по АНД № 12238/2024 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 101 състав, с което е потвърден Електронен фиш /ЕФ/ серия К № 9197830 от 08.05.2024 г. на СДВР за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система, с който на касатора, на основание чл. 189, ал. 4 вр. с чл. 182, ал. 1, т. 4 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от с.з.

В касационната жалба са изложени доводи за незаконосъобразност и неправилност на постановеното решение, поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Искането до съда е за отмяна на решението и на потвърдения с него електронен фиш, а при условията на евентуалност - отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС. Претендира се присъждане на разносните по делото.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не изпраща процесуален представител. По делото е постъпила молба от 18.09.2026 г., в която са развити съображения за отмяна на решението на СРС, в условията на евентуалност за връщане на делото на СРС и разглеждането му

от друг състав. Претендира присъждане на разносните по делото.

Ответникът, не изпраща процесуален представител. По делото е постъпило писмено становище от 09.07.2026 г. /л.16/ от процесуалния му представител - главен юрисконсулт М., с което касационната жалба се оспорва като неоснователна. Поддържа се, че въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка и законосъобразно е потвърдил електронния фиш. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на евентуално претендирано адвокатско възнаграждение от касатора.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXVIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна и в законоустановения срок, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Въззивният съд правилно и въз основа на събраните по делото доказателства е установил фактическата страна на спора, каро е приел, че на 08.05.2024 г. в 20:04 часа в [населено място], по [улица], с посока на движение от „Околовръстен път“ към [улица], с автоматизирано техническо средство CORDON M2 № MD1193 е заснет лек автомобил „Х. ЦР-В“ с рег. [рег.номер на МПС]. При разрешена максимална скорост от 50 км/ч за населено място и след приспадане на предвидения толеранс в полза на водача е отчетена скорост от 84 км/ч, или превишение на разрешената скорост с 34 км/ч. Собственик на автомобила към датата на нарушението е Е. С. М.. За установеното нарушение е издаден ЕФ серия К № 9197830, с който на касатора е наложена глоба в размер на 400 лева на основание чл. 189, ал. 4 вр. с чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при спазване на процесуалните правила и в съответствие с материалния закон.

Не са налице основания за извод, че електронният фиш е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения. Същият съдържа изискуемите по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП реквизити - териториалната структура на МВР, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата и точния час на извършването му, регистрационния номер на моторното превозно средство, данните за неговия собственик, описание на нарушението и нарушената разпоредба, размера на глобата и данни относно доброволното ѝ заплащане.

Електронният фиш представлява електронно изявление, създадено въз основа на постъпили и обработени данни от автоматизирано техническо средство или система. По отношение на неговата форма и съдържание приложими са специалните изисквания на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, а не правилата на ЗАНН относно реквизитите на АУАН и наказателното постановление. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 1/26.02.2014 г. по т. д. № 1/2013 г. на ВАС, съгласно което електронният фиш се приравнява на АУАН и наказателно постановление по отношение на правното му действие, но не и по отношение на форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване.

Неоснователни са възраженията, свързани с обстоятелството, че нарушението е установено посредством мобилно автоматизирано техническо средство. Законът допуска установяването и заснемането на нарушения както със стационарни, така и с мобилни автоматизирани технически средства и системи, при спазване на установените за използването им условия и ред. В конкретния случай е представен протокол за използване на автоматизирано техническо средство

CORDON M2 № MD1193, в който са отразени мястото и времето на осъществения контрол, посоката на движение на контролираните превозни средства, използваното АТСС и останалите относими към работата му данни. Към протокола е приложена и снимка на разположението на техническото средство, с което е изпълнено действащото към момента на нарушението изискване на чл. 10, ал. 3 от Наредба № 81213-532 от 12.05.2015 г.

Липсват данни по делото, които да поставят под съмнение техническата годност на използваното средство за измерване. По делото са представени доказателства, че видео-радарната система CORDON M2 № MD1193 е от одобрен тип средство за измерване, както и протокол № 035-СГ-ИСИС/21.03.2024 г. на БИМ, от който се установява, че уредът е преминал успешно последваща метрологична проверка преди датата на процесното нарушение. Поради това измерената с него скорост представлява годно доказателство за установяване на нарушението.

Правилен е и изводът на СРС относно приложимото ограничение на скоростта.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП за лек автомобил максимално разрешената скорост в населено място е 50 км/ч. Когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от установената в ал. 1, съгласно чл. 21, ал. 2 от ЗДвП това се сигнализира с пътен знак. В процесния случай нарушението е установено в [населено място], на [улица], при действието на общото ограничение от 50 км/ч за населено място. По делото е представена и информация от Столична община, съгласно която към 08.05.2024 г. на посочения пътен участък максимално разрешената скорост за движение на ППС в населено място е 50 км/ч съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Административнонаказателната отговорност не е ангажирана за нарушение на ограничение на скоростта, въведено с конкретен пътен знак по реда на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, а за превишаване на общовалидната максимална скорост от 50 км/ч за населено място по чл. 21, ал. 1 от закона. Поради това за доказване на процесното нарушение не е необходимо да бъде установявано наличието и действието на пътен знак, въвеждащ различно ограничение.

Правилно е определено и лицето, чиято административнонаказателна отговорност е ангажирана. От приложената справка за собственост се установява, че към датата на нарушението собственик на процесния автомобил е касаторът Е. М.. Съгласно чл. 188, ал. 1 от ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено моторното превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение, като собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи лицето, на което е предоставил моторното превозно средство. Законът предоставя възможност на собственика след получаване на електронния фиш да посочи лицето, управлявало автомобила при извършване на нарушението, чрез подаване на декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП с данни за това лице и копие от свидетелството му за управление. В случая не се установява касаторът да е упражнил тази възможност в предвидения от закона срок, поради което законосъобразно отговорността е реализирана спрямо него като собственик на автомобила.

Относно самото нарушение, събраните доказателства установяват по несъмнен начин, че на посочените дата, час и място процесният автомобил е заснет със скорост, която след приспадане на толеранса в полза на водача е определена на 84 км/ч при максимално разрешена скорост от 50 км/ч. Превишението от 34 км/ч попада в хипотезата на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, съгласно която за превишаване на разрешената максимална скорост в населено място от 31 до 40 км/ч се налага глоба в размер на 400 лева.

Снимковият материал, изготвен от автоматизираното техническо средство, представлява веществено доказателствено средство по смисъла на чл. 189, ал. 15 от ЗДвП. От него се установяват процесното МПС, регистрационният му номер, измерената скорост, датата и часът на нарушението, като тези данни съответстват на посочените в електронния фиш и останалите доказателства по административнонаказателната преписка.

Касаторът не е ангажирал доказателства, които да опровергават установените от СРС факти или да обосновават извод за неправилно приложение на материалния закон. Общите твърдения в касационната жалба за допуснати процесуални нарушения и непълнота на доказателствата не са подкрепени с конкретни доводи, които да водят до различен правен резултат.

По разноските:

При този изход на спора и с оглед направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, на СДВР следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 63д от ЗАНН във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото, съдът определя възнаграждението в минимален размер от 130 лв. или 66,47 евро.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XXVIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 124/12.01.2026 г., постановено по АНД № 12238 по описа на СРС, НО, 101 състав.

ОСЪЖДА Е. С. М. да заплати на СДВР сумата от 66,47 евро /шестдесет и шест евро и четиридесет и седем цента/, представляваща юрисконсултско възнаграждение за касационното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.